

Земљом ходимо а небесима живимо

Бесједа блаженопочившег Митрополита Амфилохија изговорена на празник Вазнесења Господњег – Спасовдан, 9. јуна 2016. године у Цетињском манастиру

Узнеси се на небеса, Боже, и по свој земљи слава твоја, ријечи су свете пјесме коју пјевамо на овај дивни и велики празник Христовог Вазнесења.

Прије свога вазнесења Господ се помолио да Отац небески отвори ум оних који су се били сабрали око Њега, ученика Његових, оних који су први послушали Његов глас. Јер једино отворенога ума и срца просвећенога могуће је схватити ту велику и свету тајну која се догодила и која се догађала од времена када је Јединородни Син Божији примио људску природу, када је Бог постао човјек; када се Јединородни Син Божији оваплотио и очовјечио, и када је остао овдје са нама и међу нама непрекидно, проповиједајући ријеч своју, распевши се за нас и васкрснувши из мртвих, и на крају – вазневши се на небеса.

Вазнесење Христово је пуноћа свеукупног Божанског домостроја. Бог се

очовјечио, каже Свети Атанасије Велики, да би се човјек обожио. Бог је сишао међу нас и остао са нама и међу нама да бисмо кроз Њега и преко Њега ми се уносили према небесима, према Царству небеском, према стицању свог вјечног и непролазног достојанства. Човјек јесте створен на земљи и креће се на земљи и живи на земљи, али није створен за земљу – земљом ходимо а небесима живимо. Зато је Бог од свих својих створења једино човјека створио усправним. Везан је дакле за земљу – на земљи се рађа, али је глава његова, ум његов, срце његово, онај коначни смисао његовог живљења усмјерен према небесима, према ономе што је вјечно и што је непролазно.

Све философије овога свијета и идеологије, и у древна времена и у ова наша времена, човјека и његов живот ограничавају оним што се догађа са њим овдје на земљи. Једино Господ открива човјеку смисао његовог истинског и правог живота: човјек је рођен на земљи али је створен за небо. Створен је за оно што је сам Господ рекао и стално понављао од почетка своје проповиједи – за Царство небеско. „Покајте се јер се приближило Царство небеско“ – преобразите се, промијените се, препородите се, ослободите се од онога што понижава ваше вјечно достојанство – од везаности за земљу.

Ако је везан само за земљу, човјек личи на крпеља. Сјећам се кад сам чувао овце по планини Бјеласици, кад се крпељи увуку под кожу овцама, колико је то опасно за овце. Онај крпељ кога не можете маћи, не можете га извадити толико се он везао, напио се крви овчије и ту му је његова гробница. Ту се и нахранио, ту је и гроб и смрт себи нашао. Отприлике, и човјек који се веже само за земљу личи на тог крпеља – сише плодове земаљске и храни се њима, и на крају завршава у земљи као крпељ у овчијој кожи. Таква би била људска судбина, да му није Бог отворио небеса, да Он није сишао са неба међу нас, да нас са земље узнесе на небо, да нас васкрсне, да нам подари не само овај пролазни живот и пролазно земљорођење него вјечни непролазни живот. То јесте смисао Свете тајне крштења, те велике и свете тајне рођења Духом и водом. Рођењем Духом Светим рођење од мајке и од оца добија тај дубљи смисао, дубље значење, дубљу димензију. Ово прво рођење је рођење за ово друго рођење, за рођење за вјечни и за непролазни живот.

„Узneo си се на небеса, Боже, и по свој земљи слава твоја“ – вазнио се Господ на небеса на овај свети празник, али је слава Његова, Дух Његов Свети остао са нама и међу нама. Духом Светим ми се уносимо за Њим и ходимо Његовим путем, Њега примамо као свој Пут, као Истину и као Живот, и на тај начин сазнајемо, ума просвећенога, да смо рођени не за смрт него за бесмртност, не за пролазност него за непролазност, не за пролазни земни живот него за

вјечни и непролазни живот. То је смисао нашега живота, то је оно што нам открива Господ, што нам вјера дарује и чиме нас вјера просвјећује: Бог који силази међу нас, и ми који идемо за Њим и гредимо за Њим – и до смрти и у смрти и после смрти, у тајну вјечнога и непролазнога живота. То нас учи овај свети и велики празник, којим празнујемо онај свети догађај који се догодио на гори Јелеонској прије скоро 2000 година. Данас мјесто на коме се вазнио Господ – и то је неко чудо Божије – чувају муслимани, јер и код Мухамеда је призната та света тајна Христовог Вазнесења, са тог разлога и они поштују мјесто са кога се Господ вазнио на небеса.

За нас овдје у Црној Гори овај празник има и једно историјско значење – за Спасовдан 1858. године на Граховцу црногорска војска је побједила ондашњу многобројнију турску војску, благодарећи управо тој вјери у Христа Бога и том двигу за слободом и за спасењем, и то је један од најзначајнијих догађаја у историји Црне Горе. Остао је обичај овдје на Цетињу, и ми тај обичај настављамо, да се данас сјетимо витезова са Граховца који су живот свој положили за вјеру православну и за отечество. И данас ће у подне зазвонити, као што сваке године зазвони, оно велико звоно које је некада било на Табљи а сад се налази горе на брду изнад Цетињског манастира. И као што и бива сваке године свечана служба у храму Христовог Вазнесења на Граховцу, и данас ће тамо служити службу Божију наш брат, владика Јоаникије. Добро је да се сјетимо и тога празника и тога дана, који је заиста Спасовдан – дан спасења. Да није црногорска војска, на челу са војводом Мирком Петровићем, успјела тада да сузбије и побиједи моћнију турску војску, ко зна шта би се догодило са Црном Гором и шта би се догађало са њом до наших времена. Зато, празнујући Спасовдан – величанствени празник, празник неба и земље и наш свељудски празник, и благосиљајући Господа, ми се сјећамо и тог догађаја спасоносног за нас.

Господу нашем, од Дјеве рођеноме, у Јордану крштеноме, преображеноме на гори Таворској, распетоме за нас и наше спасење, васкрслome из мртвих и вазнесеноме на небеса, нека је слава и хвала у вјекове вјекова. Амин.

mirtropolija.com